

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 112.

Kraków, piątek 17 maja 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reklamy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł.

Linja Maginota przełamana w okolicy Sedanu.

Kapitulacja twierdzy „Holandja”. — Osiągnięcie linii Dyle. — Wojska niemieckie przekroczyły Mozę między Namur i Givet. — Zniszczono 200 samolotów koalicyjnych.

Główna kwatera Wodza. 16 maja. — Naczelna komenda armii niemieckiej donosi: Twierdza „Holland” pod wpływem przeważających ataków wojsk niemieckich na ziemi i w powietrzu poddała się, widząc bezcelowość dalszej walki.

W Belgii wojska niemieckie, postępujące w ślad za cofającym się nieprzyjacielem, dotarły do fortu Dyle. Przekroczone na szerokim odcinku Mozę między Namur a Givet. Podjęte na brzegu zachodnim ataki tanków francuskich zostały odparte. Niemieckie samoloty bojowe wzięły udział w tej walce i zniszczyły wielką ilość koalicyjnych tanków.

Przy przekraczaniu Mozy w rejonie Sedanu przełamano przy ścisłej współpracy floty powietrznej linię obronną Francji t. zw. linię Maginota w jej przedłużeniu w kierunku północnego zachodu.

Także i tutaj kontratak francuski został odpart przy wielkich stratach nieprzyjaciela.

Podczas ataków na froncie Saary odznaczył się szczególnie porucznik piechoty Hans Schoene ze ewą kompanją, zdobywając szturmem pozycję obronną na skałach na południu od Pirmasens.

Główny punkt operacji powietrznych znajdował się w dn. 14 maja w atakach na połączenia nieprzyjacielskie, sięgające w zaplecze, na drogi transportowe i dworce wylądowcze. Użyciu wojsk koalicyjnych zmierzające przy użyciu wielkich ilości samolotów, do przeszkodzenia działalności armii niemieckiej, zostały odparte, przyczem wojska koalicyjne poniosły olbrzymie straty, a niemiecka flota powietrzna nadal zachowała swobodę ruchów w powietrzu.

W jednym tylko miejscu zestrzelono ponad 70 brytyjskich i francuskich samolotów bojowych i myśliwskich. Ogólne straty wojsk koalicyjnych w dniu 14 maja wynoszą ponad 200 samolotów,

z czego 170 stracono w powietrznych walkach, a 17 przez artylerię przeciwlotniczą, reszta została zniszczona na ziemi. 35 samolotów niemieckich zaginęło.

Zbrojna akcja wywiadowa nad wybrzeżami Holandji przyniosła wielkie sukcesy. Jak już doniesiono, dwa krążowniki i jeden kontrtorpedowiec zostały zatopione bombami, dalszy krążownik został ciężko uszkodzony bombą, jeden okręt handlowy pojemności 29.000 ton i cztery transportowce zostały zniszczone.

Walki obronne o Narvik trwają w dalszym ciągu.

Zajęto miejscowości Dinant, Givet i Sedan.

— Berlin, 16 maja. W wyniku niezwykle uciążliwych marszów wojska niemieckie w Belgii południowej dotarły do linii rzeki Mozy i zajęły miejscowości Dinant na terenie Belgji pld., oraz Givet i Sedan we Francji. (p).

Podpisanie kapitulacji armii holenderskiej.

Berlin, 16 maja. Naczelna komenda armii niemieckiej donosi:

Kapitulacja armii holenderskiej została podpisana w dniu 15 maja o godz. 11 przez nie-

mieckiego głównodowodzącego i głównodowodzącego armii holenderskiej.

Wojska niemieckie wkroczyły do Hagi.

Amsterdam, 16 maja. Holenderska radiostacja Hilversum doniosła we środę w południe, że niemieckie wojska wkroczyły do stolicy Holandji Hagi we środę rano o godzinie 5.30.

Zupełne rozbicie i starcie francuskiej dywizji pancernej

(SS) Berlin, 16 maja. W czasie wielkiej walki pomiędzy niemieckimi i francuskimi oddziałami wojsk pancernych na północny zachód od Namuru, o nocnym wzroście doniesiono, została biorąca udział w tej

walce jedna zmotoryzowana dywizja francuska, według zeznań jeńców, zupełnie rozbita i zniesiona na skutek wspólnej akcji niemieckiego lotnictwa i oddziałów pancernych niemieckich.

Wzięto do niewoli 80 Anglików.

— Berlin, 16 maja. W czasie niemieckich ataków na froncie Saary przeprowadzone na odcinku na zachód od Merzig 80 jeńców angielskich.

Dalsze norweskie statki wojenne pod zaręczkami niemieckimi.

— Berlin, 16 maja. Niemiecka marynarka wojenna zabezpieczyła na wybrzeżu norweskim dalsze norweskie statki wojenne. Zostały one oddane do służby pod zaręczkami niemieckimi.

Padły dwa forty twierdzy Namur.

Walki z załogami pozostałych fortów twierdzy Leodjum.

(=) Berlin, 16 maja. W związku z przebiegiem walk pod umocnieniami fortecznymi Leodjum, zwłaszcza od strony południowej i wschodniej dowiadujemy się, że znajdująca się na zachodnim brzegu rzeki Mozy dwa forty, a mianowicie fort Lantini i fort Louclen w dniu 13 maja zo-

stały zdobyte. Wobec silnego ognia ciężkiej artylerji skierowanego na fort Tancramont-Papinster, wspomniany fort zaprzestął ognia.

Zostały również zdobyte dwa forty twierdzy Namur. (p).

Rzeka Moza naturalnym przedłużeniem linii Maginota.

Znaczenie nowych sukcesów wojsk niemieckich. — Bliska współpraca sztabów Francji i Belgji istniała na długo przed wybuchem wojny.

— Berlin, 16 maja. Według komunikatu naczelnej komendy armii niemieckiej z dn. 14 maja, wojska niemieckie przednimi strażami dosięgły Mozy pomiędzy Namur i Givet.

Na innym miejscu powiedziano, że siły nieprzyjacielskie zostały odrzucone na linię Dyle. Moza stanowi w swoim biegu na granicy francusko-belgijskiej naturalne przedłużenie linii Maginota ku północy. — Została ona naturalnie przez Francuzów ufortyfikowana przez całe lata wszelkiego rodzaju umocnieniami.

Od początku wojny Francuzi pracowali w dalszym ciągu nad rozbudową tej pozycji, już przez naturę niezwykle wyposażo-

nej. Przedłużenie tej strefy obronnej w kierunku Belgji stanowi również Moza do Namur, gdzie tworzy ona ostre kolano ku wschodowi. Stąd przez Wavre i Loewen aż do Antwerpii biegnie odcinek Dyle, stanowiący naddalsze przedłużenie linii Maginota nad Mozę. Odcinek ten został również umocniony niezwykle silnie.

Dla fachowców jasno stąd wynika, że współpraca rządów francuskiego i belgijskiego oraz ich sztabów generalnych musiała być bardzo bliska i że już na długo przed wybuchem wojny zostało postanowione rozbudowanie strefy umocnionej, służącej obopólnym interesom. (p)

Naczelny dowódca wojsk holenderskich o kapitulacji Holandji.

— Rotterdam, 16 maja. Naczelny dowódca wojsk holenderskich Winkelman przemawiał w nocy na środę przez jedną z holenderskich stacji radiowych do narodu holenderskiego.

Przedstawił on w niej powody, które skłoniły go do ogłoszenia kapitulacji. Podkreślił on, że Holandja musiała złożyć broń ponieważ nie miała innego wyjścia. Wszyscy byli mocno zdecydowani bronić ojczyzny aż do ostatka, ale z wszystkich komunikatów armii i marynarki zrozumiał, że ostatni kres osiągnięto w wto-

rek. Największa odwaga nie może się równać z najnowocześniejszymi technicznymi środkami pomocniczymi, jakie posiada nieprzyjaciel. Holenderskie lotnictwo było tak szczupłe, że nie mogło nic pomóc wojskom. W ten sposób te ostatnie były narażone na niszczące bombardowania z samolotów niemieckich.

Te wszystkie motywy kazały mu, jako naczelnemu dowódcy powziąć decyzję przerwania walki. Jest on przekonany, że był on nie tylko uprawniony, ale także zobowiązany ogłosić złożenie broni.

Nastca culpa.

Kraków, 16 maja.

W czasie wojny światowej, Clemenceau, przez jednych czczony, przez drugich nienawidzony, otrzymał przydomek „tygrysa”. I trzeba przyznać, że jako Francuz i polityk, Clemenceau tytuł ten otrzymał zupełnie słusznie. Był on, i to jest dla wszystkich nacjonalistów francuskich najważniejszym, jednym z najzagorzalszych wrogów tego wielkiego narodu europejskiego, który skutkiem angielskich intryg i krótkowzroczności plutokratów, został ponownie zmuszony do walki pod hasłem: być albo nie być.

Odpowiednikiem Clemenceau'a w Anglii był Lloyd George, któremu w gwarze ludowej przyznano nie mniej słuszny przydomek „lew”. Dzisiaj ten „lew” jest już starym człowiekiem i jego siły już zniknęły. Zachował jednak swego czystego ducha i ostrość swego osądu. Zalet tych nie odebrał mu sędziwy wiek.

Dzisiaj on, który był jednym z ojców traktatu Wersalskiego, musiał znowu zabrać głos, wkrótce po tem, jak ten tak zwany pokój po wojnie światowej zgótował największe nieszczęście Europy. Musiał zabrać głos, aby poddać ostrą krytykę dziełu, przy którego tworzeniu sam pomagał.

Krytyka ta pozwala obecnie stwierdzić, że Lloyd George jest do głębi niezadowolony ze skutków „dyktatu Wersalskiego”, który zmienił całkowicie mapę Europy i w brutalny sposób rozwał należąca do siebie okręgi gospodarcze. Niemcy zostały pomniejszone, monarchia austriacka, o której Bismarck powiedział, że należałoby ją stworzyć, gdyby nie istniała, została rozkawałkowana.

Zyczenie Clemenceau'a, aby zapewnić czołowe stanowisko w Europie Francji, wywarło olbrzymi wpływ na podstawy postanowień dyktatu Wersalskiego. Powstały nowe państwa, a między niemi na wschodzie Europy niepodległa Polska pod francuskim patronatem. Tylko bardzo niewielu ludzi zdawało sobie sprawę z tego, co ten „traktat pokojowy” musiał przynieść w konsekwencji dla Europy.

Lloyd George, współtwórca układu, był jednym z pierwszych, który donośnym głosem protestował przeciwko interpretacji układu ze strony francuskiej i innych. Myśl, że wina za ten stan rzeczy, spada także i na niego, nie dawała temu doświadczonemu politykowi imperium światowego, spokoju.

Gdy potem doszedł do władzy w Niemczech Adolf Hitler, Lloyd George był jednym z pierwszych, który dostrzegł ciche trzęszenie włązań Imperium brytyjskiego i znowu podniósł swój ostrzegawczy głos przeciwko niesprawiedliwości układu wersalskiego.

Lloyd George nie zapominał także i dzisiaj na właściwym miejscu jeszcze raz z całą wnikliwością wskazać na głębsze przyczyny dzisiejszego dylematu, w jaki popadła Wielka Brytania. Gdy w ub. wtorek zebrali się członkowie Izby,

Gmin, aby wysłuchać sprawozdania w międzyczasie zdymisjonowanego premiera Chamberlaina i poddać je ostrej, najostrożniejszej krytyce z uwagi na całkowite niepowodzenie brytyjskiego rządu, to właśnie stary Lloyd George był właśnie tym, który zabrał głos i napiętnował system wersalski, jako podstawowe zło.

Punktem wyjścia Lloyd George'a był problem mniejszości narodowych. Nie mógł on przemilczeć zachowania się Czechosłowacji wobec mniejszości, a zwłaszcza złamania słowa wieloletniego ministra spraw zagranicznych a ostatniego prezydenta tego państwa i ostro zganić.

Dosłownie oświadczył Lloyd George: „Benesz w istocie rzeczy złożył czterem najważniejszym twórcom układu pokojowego obietnicę. Byłm jednym z tych czterech. Nie chcę dzisiaj wydawać wyroków, lecz szukam powodów tego całego chaosu. Gdyby Benesz (a wraz z nim wszyscy inni korzystający z układu wersalskiego), dotrzymał swoich zobowiązań, wówczas Hitler nie znalazłby nigdy powodu do interwencji. W największej części konflikt ten wybuchł dlatego, że rządy demokratyczne nigdy nie dotrzymywały zobowiązań traktatowych”. Obowiązek rozbrojenia się, po rozbrojeniu Niemiec, nigdy nie został spełniony. Mamy świadectwo ambasadorów, którzy zapewniali, że rozbrojenie Niemiec było kompletnie przeprowadzone, a mimo to nie dotrzymaliśmy naszych zobowiązań. To samo dotyczy problemu mniejszości”.

Wspominając o Lidze Narodów, oświadczył Lloyd George: „Moim ostatnim aktem, jako premiera w r. 1922 było zażądanie od konferencji w Genewie, aby zobowiązania te były wypełnione. Nie było moją winą, że to nie stało się”.

W tem miejscu Lloyd George myśli się. **Od winy i on nie jest wolnym.** Znał on niezłobioną nienawiść takiego Clemenceau'a, znał on powiedzenie Francji o 20 milionach Niemców, których miało rzekomo być za wiele w Europie. Musiał on zatem wiedzieć, że z tak zwanego układu pokojowego w rękach ślepych z nienawiści przeciwko młodemu, silnemu narodowi mężów stanu, zrobi się bezwzględny, skandaliczny dyktat i że wzmocni on naród francuski w jego poczuciu zmniejszonej wartości wobec Rzeszy Niemieckiej.

Także i Lloyd George nie usiłował pójść na rękę Wilsonowi i zapobiec przekreśleniu „prawa samostanowienia narodów”. Dzisiaj, kiedy Lloyd George zastarzał się i licy się z tem, że niebawem stanie przed Najwyższym Sędzią, szuka dla siebie „alibi” w obliczu wielkiej winy za traktat wersalski. **Za późno!**

Jest wprawdzie męskim postąpieniem, iż wobec dziedziczącej klki plutokratów otwarcie mówi to, co myśli i określa błędy Anglii i Francji ostremi słowami, ale przy pomocy tych dodatkowych stwierdzeń i prób usprawiedliwienia się w odniesieniu do własnej osoby, nie zdoła się oczyścić wobec wstrząsających światem wydarzeń tej największej ze wszystkich wojen.

Traktat Wersalski uczynił także i nas i naszych polityków pysznymi i lekko-myślnymi. **Problem mniejszości narodowych nigdy nie doczekał się w Polsce poważnego rozważania.** Przeciwnie, p. Grażyński na Śląsku był jednym z tych, którzy domagali się zaostrzenia stosunków z Rzeszą Niemiecką i Niemcami.

Ludzie, którzy ostrzegali przed lekko-myślnością, a którzy zabierali głos w wileńskim „Słowie”, usiłując dostarczyć poważnych argumentów do prawdziwego uspokojenia, popadali w niełaskę i ściągali na siebie gniew miarodajnych czynników, trzymających się starego kursu polityki uciskania mniejszości.

Gdy któremuś z naszych rodaków spadł włos z głowy w Czechosłowacji, wówczas cała prasa, zorientowana skrajnie nacjonalistycznie, krzyczała. Równocześnie jednak nietylko tolerowała, ale nawet domagała się i wzniecała akcje przeciwko Niemcom we własnym kraju. **Błędy te musiały się zemścić.** Zemściły się na Czechosłowacji i zemściły się na nas. Gdy Lloyd George poruszył w swej mowie przed brytyjskim parlamentem problem mniejszości w Europie, to wówczas myślał o tem wszystkim.

Dawny premier angielski i współtwórca traktatu Wersalskiego, Lloyd George scharakteryzował bardzo trafnie w zakończeniu swej mowy te wszystkie przestępstwa, które popełniono w Europie w imię pokoju. **Kto sieje wiatr — zbiera burzę.**

O prawdzie, która kryje się w tem przysłowiu, myślał zapewne Lloyd George, gdy mówił: „Duch, który dzisiaj panuje nad Niemcami, wynika z tego, że my nie dotrzymaliśmy zobowiązań. Otrzymujemy dzisiaj najstraszniejszą odpowiedź, jaka kiedykolwiek w historii została udzielona narodowi, który nie dotrzymał danego słowa i który nie wypełnił swych zobowiązań.”

Razem z Lloyd George'm, z tą zdetronizowaną wielkością, musimy się uderzyć w piersi i powiedzieć: „nostra culpa, nostra maxima culpa!”

Observer.

Anglia stwierdza:

Hitler znowu tym razem wygrał grę

Kapitulacja Holandji w zwierciadle prasy zagranicznej.

— Rozwój ostatnich wydarzeń w Holandji nadaje wyłącznie ton dziennikom zagranicznym. Wiele dzienników w ostatniej minucie zmieniło swoje artykuły wstępne, aby dotrzymać kroku wypadkom. Uderzającą jest przytem okoliczność, że także prasa angielska popieszczyła się z zajęciem stanowiska wobec nowej sytuacji i nie waha się wskazać na powagę sytuacji.

I tak „Daily Mail” w artykule p. t. „Holandia poddaje się”, pisze dosłownie:

„Jest to ciężki cios dla sprzymierzonych. Hitler znowu wygrał grę”.

Wojskowy współpracownik hiszpańskiego dziennika „Arriba” stwierdza, że potężne ataki lotnictwa niemieckiego dotkliwie upośledziły operacje mocarstw zachodnich. Tajemnica sukcesów niemieckich leży w znakomitym przygotowaniu operacyj i tężyznie ducha wojsk niemieckich.

Aby zrozumieć o co idzie w obecnej wojnie, musi się — pisze dziennik kopenhaski „Berlingske Tidende” — zapamiętać o wszystkich potocznych pojęciach, jakie wytworzyły się w czasie wojny światowej. Z chwilą zmortyzowania wojsk tempo stało się wprost rewolucyjne. W porównaniu z ówczesnymi czasami, prowadzenie wojny opiera się dziś na całkiem nowych zasadach, które Niemcy opanowali po mistrzowsku.

„National Tidende” wypowiada sąd, że nie będzie mogło wstrzymać pochodu niemieckiego. Tempo marszu wojsk niemieckich jest tak wielkie, że w wielu wypadkach wojska belgijskie i holenderskie, pomimo długiego czekania w pogotowiu, nie były w stanie uruchomić gotowych do działania urządzeń minowych. „Politiken” jest zdania, że błyskawiczna ofensywa Niemców dotrze niepo-

wstrzymanie aż do kanału angielskiego.

Ostatnie komunikaty naczelnego dowództwa armji niemieckiej, donoszące o wielkich zwycięstwach podane zostały przez włoskie dzienniki południowe pod olbrzymimi tytułami. Wszystkie dzienniki stwierdzają jednogłośnie, że

kapitulacja Holandji stanowi fiasko planu francusko-belgijskiego.

„Tevere” omawia stanowisko Belgji i Holandji wobec Włoch i pisze, że państwa te w czasie wojny abisyńskiej były głównymi dostawcami Negusa i popierały w bardzo dalekiej mierze plany angielskie, Holandia zaś była równocześnie pierwszym z 52 krajów sankcyjnych, który zaprzestął dostaw do Włoch. Belgja i Holandia nie zaliczają się do leżby przyjaźni Włoch. Jako wasale Anglii zostały one obecnie jako pierwsze ogarnięte huraganem, który zagraża Anglii.

Ich los pod żadnym względem nie interesuje i nie rozczula Włoch.

Ryzyko wyzwane w roku 1935 przez Włochy, a w roku 1940 przez Niemcy było olbrzymie, a świat neutralny w roku 1940, podobnie jak i w roku 1935 był w służbie Anglii. Włochy widzą dzisiaj w Belgji i Holandji tylko zwycięski i pokonujący wszystkie przeszkody pochód swoich sprzymierzeńców.

„Tribuna” oświadcza w artykule wstępnym, że marsz niemiecki nastąpił tak niezwykle szybko, że nie pozostawił na przeciwnikom ani chwili czasu na jakiegokolwiek przeciwmanewry i tym razem znowu operacje pocięły się zgodnie z wolą armji niemieckiej.

Dyplomatyczny korespondent agencji Stefani w związku z błyskawicznym sukcesem wojsk niemieckich pisze, że obecnie jest

całkiem jasne, iż przewaga nie jest po stronie mocarstw zachodnich, które wywołały wojnę na terytorjach Belgji i Holandji. Mocarstwa zachodnie, które łamią wolność małych narodów w Europie, podobnie jak i w całym świecie nie mają wogóle prawa mówić o wolności. Dlatego, jeżeli w Europie i w całym świecie należy bronić i zabezpieczać wolność, to musi się to stać przeciwko Anglii i Francji oraz ich pirackim metodom.

Również prasa jugosłowiańska

stoi w zupełności pod znakiem niemieckich sukcesów w Holandji i Belgji. I tak „Vreme” stwierdza, że wiara w niepokonalność floty brytyjskiej i francuskiej, Linji Maginota została poważnie wstrząśnięta.

Prasa słowacka wyraża jednogłośnie podziw z powodu niemieckich sukcesów na zachodzie. „Slovak” wyraża opinię całego narodu słowackiego, oświadcza, że Słowacja wierzy silnie w zwycięstwo oręża niemieckiego i jest przekonana, że wybiła godzina porachunków z zachodnimi podżegaczami wojennymi.

Dziennik moskiewski „Trud” poświęca bardzo wiele miejsca sukcesom niemieckim i podaje w pełnym brzmieniu komunikaty naczelnego dowództwa armji niemieckiej. Dziennik przytem zanawża, że szybkość operacji niemieckich jest momentem najbardziej uderzającym w ostatnich wydarzeniach na zachodnim placu boju.

Taka jest ocena zagraniczna niemieckich sukcesów z ostatnich 24 godzin. Wobec nich wszystkie inne wydarzenia schodzą na plan dalszy. Oczy całego świata kierują się wyłącznie na armję niemiecką, która swoim niepowstrzymanym marszem gotuje nieustannie niespodzianki.

2500 włoskich okrętów zatrzymanych przez angielsko-franc. kontrolę morską

Ciężkie zarzuty przeciw samowoli brytyjskiej w senacie włoskim.

— Rzym, 16 maja. Włoski minister komunikacji Host Venturi wygłosił w środę w senacie mowę, która stanowiła dalsze bardzo ciężkie oskarżenie wobec samowolnych szykan angielskiej blokady w stosunku do włoskiej żeglugi morskiej. Na podstawie nieodpartych dowodów

stwierdził minister, że od początku wojny niemniej jak 2499 włoskich okrętów zostało zatrzymanych, zaś 15.000 worków pocztowych, 759 pasażerów, 32.000 towarów, 631 m³ drewna i 20.000 bali towarów różnych rodzajów zajęto względnie usunięto z pokładów.

Tłum wygwizdał ponownie francuski konsulat w Medjolanie.

Owacje przed generalnym konsulem niemieckim.

— Medjolan, 16 maja. Demonstracje w Medjolanie trwają w dalszym ciągu. We wtorek tłumy demonstrantów, złożone ze studentów i „czarnych koszul”, przeciągnęły wśród śpiewów pieśni wojennych i rewolucyjnych przed niemieckim konsulem generalnym, gdzie wśród burzliwych okrzyków na cześć Hitlera, Niemiec i Mussoliniego, wyśiali delegację do gmachu.

Na czele tej delegacji znajdował się kierownik okręgu partji faszystowskiej w Medjolanie, który razem z niemieckim konsulem Weberem nkażal się na balkon. Owacje trwały przeszło godzinę. Bezustannie brzmiały okrzyki: „Hitler!”, „Hitler!”, — „Duce!”, „Duce!”.

Bezpośrednio przedtem studenci przeciągnęli ponownie przed konsulem francuskim, który ze względów ostrożności zamknięty był silnymi oddziałami policji. Demonstranci przez dłuższy czas urządzali kołną muzykę i gwizdy. Wznosili oni okrzyki, których jednoznaczność nie pozostawiała nic do życzenia, podobnie jak i niesiona wielka tablica z napisem: „Tunis, Korsyka, Dżibuti”.

Demonstracja w Medjolanie przeciw gwałtom państw plutokratycznych.

— Medjolan, 16 maja. Na zebraniu związku pracowników zakładów kredytowych w Medjolanie, w którym wzięli udział wszyscy bojownicy faszystowscy, żołnierze frontowi z Hiszpanji i Afryki oraz mężowie zaufania organizacji, kierownik okręgu faszystowskiego w Medjolanie, Gian-turco, wygłosił mowę powitaną hucznymi

oklaskami, w której napiętnował dyplomatyczne, polityczne i gospodarcze metody gwałtu państw plutokratycznych wobec Włoch.

Na podstawie faktów i dat historycznych mowca dowodził, przy pomocy jakich oszczerzych i krótkowzrocznych manewrów Anglia i Francja starały się rzucić Włochom przeszkody na drodze do potęgi imperjalnej.

Demonstracja zakończyła się burzliwymi owacjami na cześć Mussoliniego i faszyzmu, poczem uczestnicy zebrania z kierownikiem okręgu na czele, śpiewając pieśni, przeciągnęli przez ulice Medjolanu.

Recepta angielskiej ekspedycji do Namsos.

— Genewa, 16 maja. Jeden z angielskich sprawozdawców filmowych nazwiskiem Menken, który znajduje się przy wojskach angielskich w Norwegji opisuje z gryzącą ironją niedudalą imprezę angielską współpracownikowi londyńskiego „Daily Mail”. Rozmowa ta zawarta jest w wydaniu kontynentalnym tego dziennika, które nadeszło tu we wtorek. Menken ujmuje angielską imprezę w Norwegji dosłownie w następujących słowach: „Proszę wziąć 6 tys. żołnierzy. Proszę ich wysadzić na ląd, na wybrzeżu pokrytym lodem. Proszę postawić tych 6 tys. żołnierzy w kontakcie z nieprzyjacielskim lotnictwem. Proszę wstawić ich jeszcze na krótko do ognia artyleryjskiego. Proszę wstrząsnąć dobrze bombami, a wówczas pan będzie miał receptę na angielską ekspedycję do Namsos”.

Współpracownik „Daily Mail” nie uważa nawet za właściwe, aby do tej recepty dodać jeszcze jakiegokolwiek własne uwagi.

Z dnia na dzień

Kraków, 16 maja.

Po kapitulacji Holandji.

Proklamacja holenderskiego naczelnego dowódcy generała Winkelmana stanowi zamknięcie dalszego rozdziału wiarołomstwa angielskiego. General Winkelman oświadczył mianowicie, że armja holenderska musiała złożyć broń, ponieważ przyrzeczona pomoc angielska zawiodła, a wojska holenderskie pozostały zdane na własne siły.

Kiedy Holandia — podobnie jak poprzednio Polska i Norwegja — została przez Anglię nakłoniąona do wojny przeciwko Niemcom, a atak niemiecki uderzył z całą siłą, wówczas Anglię, przy pomocy nieprawdziwego komunikatu o wylądowaniu silnego korpusu angielskiego w Holandji, spowodowali Holendrów do ezterodniowego bezrozumnego oporu, który już w piątym dniu musiano przerwać, aby uchronić armję holenderską i kraj od zupełnego spustoszenia.

Tam, gdzie Anglię w poszczególnych punktach wybrzeża Holandji czynili chociażby próby lądowania, ponieśli miążdzące straty. I tak tylko we wtorek zatopiono przy pomocy bomb dwa angielskie krążowniki, jeden kontrtorpedowiec i jeden pociężny transportowiec wojskowy pojemności 29.000 ton, zaś inne okręty ciężko uszkodzone.

Ten sam dzień był wogóle czarnym dniem dla Anglii i Francji. I tak w tym jednym dniu zniszczono 200 samolotów francuskich i angielskich. Na lądzie kontynuowano w dalszym ciągu marsz przez belgijską linię fortyfikacyj, a nadto wojska niemieckie zdobyły dwa forty twierdzy Namur.

Szczególnie znaczenie ma jednak fakt, że wojska niemieckie w różnych miejscach wdarły się też na terytorjum francuskie i przy tej sposobności po raz pierwszy koło Sedanu przełamały słynną linię Maginota w jej północnym przedłużeniu. W ten sposób już w pierwszych dniach ofensywy dało dowód, że ani armja francuska, ani linja Maginota uważana za niepokonalną nie mogą stawić oporu atakowi niemieckiemu.

Równocześnie wojska niemieckie na północy zbliżają się coraz bardziej ku Anglii. Anglia, która dotychczas kazała Polakom, Norwegom, Holendrom i Belgom krwawić się za siebie, obecnie już wkrótce odezwie grozę wojny w swoim własnym kraju.

„Przyjemna niespodzianka” dla obywatela brytyjskiego.

— Kopenhaga, 16 maja. Zaprzestanie dowozu jaj z Belgji i Holandji do Anglii spowodowało „Times” do zamieszczenia lakonicznej notatki, że niestety w przyszłości jaj będzie brakować i pójda obo w cenie.

Masowa ucieczka obywateli państw neutralnych z Anglii.

Paniczne nastroje w Londynie i Paryżu.

Genewa, 16 maja, Masowa ucieczka obywateli państw neutralnych z Anglii wskazuje na to, że zdają sobie oni sprawę z tego, iż nad wyspami brytyjskimi leży cień wojny i że Wielka Brytania, która od setek lat oszczędzana była przez wojny — dzisiaj znajduje się w bezpośrednim niebezpieczeństwie ogarnięcia przez pożar wojenny.

We środę w południe przybyli do Genewy pierwsi uchodźcy z Anglii. Przedstawiciele prasy mieli sposobność porozmawiania z kilkoma kupcami jugosłowiańskimi, którzy opowiedzieli o psychozjach strachu, jaki ogarnął obecnie cały naród angielski.

Uchodźcy ci opowiadali, że naród angielski ogarnięty jest trwogą na myśl, że gigantyczny atak wojsk niemieckich niebawem może dotrzeć do terenów angielskich. Podczas gdy początkowo wierzone, że oddziały spadochronowe mają znaczenie jedynie psychologiczne, to obecnie każde dziecko w Anglii zdaje sobie sprawę z tego, iż oddziały te wykonały w Holandji zadanie strategiczne z pełnym sukcesem.

Kupcy jugosłowiańscy oświadczyli, że w Anglii, wbrew opinii francuskiej, ludność zdaje sobie sprawę z tego, iż niemieckie oddziały spadochronowe są jednostkami bojowymi i mogą być zwalczane tylko przy użyciu oddziałów wojskowych.

Każdy jednak jest przekonany, że Anglia, na wypadek masowego ataku niemieckich oddziałów spadochronowych, nie jest zabezpieczona, ponieważ Anglia wewnątrz kraju nie posiada żadnych militarnych fortyfikacji i że np. zniszczenie elektrowni londyńskiej przez oddział spadochronowy może spowodować zastanowienie całego przemysłu, w którym pracuje 8 milionów mężczyzn i kobiet.

Z tych powodów zrezygnowaliśmy ze swych interesów w Liverpoolu — oświadczyli kupcy jugosłowiańscy. — Wollmy stracił kilka tysięcy funtów, aby tylko uratować życie.

Dowodem, iż także społeczeństwo angielskie zdaje sobie sprawę z groźącego mu niebezpieczeństwa, jest artykuł pisma „Daily Mail”, napisany przez Ward Price'a. Pisze on: **Obrońca naszej ojczyzny jest problemem, który może być zainicjowany w ostatniej chwili.** Musimy się przygotowywać, aby być gotowymi na każdy atak nieprzyjaciela, który może w każdej chwili wyładować pośród nas z nieba. W istocie rzeczy nie możemy być pewni, że Anglia na zawsze pozostanie spokojnym zakątkiem ziemi, którym była w ciągu ostatnich miesięcy.

Ward Price rozwija dalej swój plan, twierdząc, że

niemieccy lotnicy w ciągu pół godziny mogą zjawić się na ziemi angielskiej.

Price przestrzega, że Niemcy, po obsadzeniu Holandji mogą zorganizować olbrzymi atak na Anglię. Gdyby tego rodzaju plan powiodł się, wówczas byłoby to ostatnim dowodem na to, że Hitler może osiągnąć wszystko, co tylko chce.

W dalszym ciągu Price pisze: **Nie mamy żadnych fortyfikacji w Anglii.** Kwiat armii angielskiej jest we Francji, Palestynie i Egipcie. Angliacy nie mają nawet u-

brojonej policji, tak, jak to ma miejsce na kontynencie. Spodziewam się, że oddziały spadochronowe wyładują we wschodniej Anglii, w pobliżu lotniska, gdzie okolice są słabo zamieszkałe. Gdy obsadzą lotniska, wówczas dadzą sygnał radiowy i wielkie samoloty transportowe będą mogły rozpocząć transport żołnierzy podczas nocy. **O świcie możemy już mieć w Anglii kilka tysięcy ludzi z artylerią przeciwpancerną.** W międzyczasie w portach belgijskich i holenderskich stać będzie cała flota okrętów transportowych. Wysadzą one wojska na południowych wybrzeżach wschodniej Anglii. Jeśli tylko 15, wzgl. 20 okrętów przejdzie, a każdy przywiezie 2.000 ludzi, wówczas na ziemi angielskiej stanie 30.000 ludzi. Równocześnie oddziały spadochronowe zostaną zrzucone we wszystkich innych częściach kraju. Wysadzą one w powietrze mosty, uszkodzą połączenia telefoniczne i wprowadzą stan chaosu na Anglię.

Artykuł Price'a jest **wymownym odbiciem nastrojów, panujących w Londynie.**

W kołach angielskich myśli się już o tem, że na wypadek wyładowania wojsk niemieckich w Anglii rząd angielski będzie musiał opuścić kraj. Już dzisiaj rozważa się

plan przeniesienia się króla i rządu do Kanady.

Wszyscy neutralni obserwatorzy twierdzą, że po kapitulacji Holandji panuje w Londynie olbrzymie poruszenie i zamieszanie.

Artykuły prasy angielskiej, w rodzaju powyżej cytowanego, dowodzą w wymowny sposób nastrojów, jakie obecnie panują w stolicy Anglii.

Także jednak i w Paryżu wiadomość o kapitulacji Holandji wywołała olbrzymie

wrażenie. Fakt, iż ataki na linje Maginota są w dalszym ciągu ponawiane, podawany jest z ust do ust, jako sensacja pierwszej klasy. Wiadomości te pozostają w jasnej sprzeczności z komunikatami ministerstwa informacji.

Komunikaty te przekraczają istotny stan rzeczy i wyniki walk, które są bezsprzecznie porażkami wojsk koalicyjnych, podawane są w Paryżu, jako zwycięstwa. Podano jednak wiadomość o upadku Sedanu, a wiadomość ta zachwiała wiarę ludności w prawdziwość innych komunikatów. Także i

ludność Paryża ogarnięta jest przerażeniem

ze względu na możliwość bezpośredniego zagrożenia.

Publiczność paryska dyskutuje obecnie nad tem, czy wojska niemieckie uderzą obecnie na Anglię, czy też marsz ich zostanie skierowany równocześnie na Paryż. Niektóre z pism francuskich próbują dowodzić, że **jedynym istotnym wrogiem Niemiec jest Anglia.**

W oficjalnym piśmie „Revue des Questions de defense nationale” radzi nawet pewien oficer marynarki francuskiej, aby niemieckie naczelnictwo skierowało swoje bezpośrednie ataki na Anglię. Odnosi się wrażenie, że

prasa francuska chce obecnie przerzucić całą odpowiedzialność na Anglię.

aczkolwiek nie ulega wątpliwości, że Francja jest również niemiernie winna za wybuch obecnej wojny. W każdym razie znajduje się w prasie francuskiej ciekawe spostrzeżenie, że wprawdzie niemiecka komenda naczelną „podejmie zapewne bardzo ważną ofensywę w kierunku Francji, ale że Paryż bezpośrednio nie jest jeszcze zagrożony”.

Gdy pan o tem słyszał?

W związku z trudnościami otrzymania mydła, warto przypomnieć sobie, jak to dawniej wyglądała higiena ludzi i jak często lub jak rzadko się kąpali. Jeżeli chodzi o dzisiejsze czasy, to bodaj że najlepiej urządzone łazienki i najbardziej rozpowszechnione są w Ameryce. Kilka lat temu wyszła w USA książka zajmująca się urządzeniami kąpielowymi. To wszystko przyniósł nam XX wiek, natomiast jeszcze stosunkowo niedawno temu, bo w XVIII wieku paryska akademja medyczna wydała orzeczenie odradzające kąpiele, jako „najprawdopodobniej” szkodliwe. Wiadomo też, że znany filozof Leibnitz tak „pachniał”, że niemilo było się do niego zbliżyć. Z połowy już XIX wieku warto zanotować fakt, że gdy młodziutka żona Franciszka Józefa I — Elżbieta, zażądała łazienki, wbrew obowiązującemu hiszpańskiemu ceremonjałowi, zrobiono to jedynie ustępstwo, że wnoszono drewnianą wannę z wodą, gdy tego cesarzowa żądała.

Znaną jest czystość Japończyków,

posunięta u nich do ostatecznych granic:

kąpią się trzy razy dziennie zresztą w wodzie tak gorącej, że trudno było wytrzymać w niej Europejczykowi, a żebracy japońscy zamiast mówić, jak w Europie: „Jeszcze nic nie jadłem”, mówią: „Jeszcze się dziś nie kąpałem”. Historia kąpiele i łazienki ma już dobre 5000 lat, sypialnia z łazienką istniała już na 1300 lat przed Chr., a nawet Kreteńczycy posiadali swoje osobne W. C., uważane zresztą za wynalazek angielski.

A teraz zwróćmy uwagę na inne szczegóły, łączące się z codzienną higieną ciała ludzkiego.

Egipcjanie znali już zupełnie możliwe brzytwy,

zrobione z brzozy. Rzymianie używali zamiast mydła oliwy. Jeżeli chodzi o chirurgję kosmetyczną, to dokonuje ona obecnie poprostu cudów. Służy przedewszystkiem do upiększenia twarzy, do zatarcia

Przerzębien natychmiast

Uwaga! Proszek w opłtaku nie jest Aspirin!

TABLETKI **ASPIRIN**

BAYER

pewnych usterek, ale też i w innych celach odgrywa dużą rolę. Oto znalazł się w Nowym Jorku chirurg, który stał się specjalistą na usługach gangsterów. Poprostu „zmieniał” ich twarze, niszczył rysunek linii ręki na końcach palców, by uniemożliwić rozpoznanie, jednym słowem czynił z nich nazwę innych ludzi. Niestety praktyki pomysłowego chirurga wydały się, a on sam musiał popełnić samobójstwo.

„Łamacz lodów”

Są w życiu sytuacje, które najbardziej sprzyjają zawarciu przyjaźni i wogóle bliższej znajomości. Zależnie od pory roku jest to — bądź w zimie — pójście na rozgrzewkę i napięcie się kilku kieliszków jakiegoś alkoholu, z doraźnym skutkiem podniesienia temperatury ciała i duszy, bądź też — latem — pójście na porcję dobrych lodów wioskich, celem ochłodzenia rozgrzanego organizmu. W takich chwilach odnajduje się w swoim t. zw. „bliżnim” nieocenione często zalety i dochodzi się do przekonania, że się tego bliźniego sadziło powierzchownie i źle. Opadają wtedy mury, odgradzające jednego człowieka od drugiego, znajdują się wspólne ścieżki, któremi można kroczyć jeden obok drugiego, znajdują się punkty styczne, wspólne można wtedy przeżyć różne miłe wzruszenia i odczuć wspólną niedolę.

Ale do tego wszystkiego potrzeba t. zw. „okazji”. Bez niej ani rusz! W takich chwilach człowiek nastraja się psychologicznie inaczej, podnosi się o kilka pięt i uważa, że musi inaczej reagować niż na codzień, bo znajduje się niejako w „stanie odświętnym”.

Ile jednak razy zdarza się każdemu z nas, że poznaje kogoś i odrazu, „a priori” tworzy sobie o nim taki czy inny obraz, niczem prawie nieusprawiedliwiony. Są to t. zw. sympatyje i antypatyje na pierwszy rzut oka, które są tak silne, że nie następuje już ten drugi rzut oka, to też pozostajemy do końca naszej znajomości pod wpływem pierwszego wrażenia.

Najtrudniej jest właśnie przetamać te t. zw. „lody”, które zresztą niekoniecznie muszą być lodami polarnymi, ani lodami włoskimi. Każdy z nas je fabrykuje jak najlepsza „Gelateria Italiana”. Dumni z tego, że mamy komuś coś do zarzucenia, trzymamy się tych naszych antypatyj i utrudniamy innym i sobie wzajemne porozumienie. A oto przecież nie chodzi chyba, a raczej o coś wręcz przeciwnego: o ułatwienie życia, o wyświadczenie komuś usługi nie tylko dlatego, że jest to wogóle dobry uczynek, ale poprostu dlatego, że może się to przydać w przyszłości, kiedy my z naszej strony będziemy potrzebowali cudzej przysługi.

Z tych też względów praktycznych i moralnych uważam, należałoby, by każdy z nas starał się patrzeć i na innych bardziej obiektywnie niżli dotychczas i miał na swoje rozporządzenie taki „łamacz lodów”, jaki potrzebny jest w jego gospodarstwie, zależnie od grubości lodów, któremi odgradza się od innych. Nie potrzeba oczywiście takich gigantów, jakich używa np. flota sowiecka czy amerykańska podczas wypraw podbiegunowych: wystarczy mały domowy łamacz, który uzbudowany w kilka dział krytycyzmu, zdola rozproszyć piętujące się zapory. Odda to niejednemu duża usługa i przyczyni się do odmrożenia tak często w życiu zamarzających kapitałów serca... Xerez.

Z terenu działań wojennych w Belgji.

Na terenie Belgji w dużej mierze zostały użyte niemieckie oddziały pancerne. Cofające się wojska koalicyjne próbowały przeszkodzić natarciu tanków przez wysadzenie w powietrze mostów i dróg, ale przeszkody te zostały szybko ominięte przez tanki. Na zdjęciu na lewo widzimy tank niemiecki, który objeżdża wyładony w powietrze most na azosie w Belgji, na prawo zaś widzimy oddział wojska niemieckiego przeprowadzający się przez jedną z rzek belgijskich.

Słowacja pod wrażeniem wydarzeń na Zachodzie.

W armji niemieckiej pokłada się pełne zaufanie.

— Bratislava, 16 maja. Opinię publiczną w Słowacji znajduje się pod wrażeniem sukcesów bojowych armji niemieckiej na froncie zachodnim. Naród słowacki, który z pełnym zaufaniem oczekuje wyników dziejowych bojów państwa niemieckiego, jest do żywego przejęty przebiegiem i miarą wydarzeń, jakie rozgrywa się na Zachodzie. Wiara w kierownictwo i przebojowość armji niemieckiej stała się w ostatnich miesiącach i tygodniach powszechną w całej Słowacji. Te same uczucia wypowiadają najpoważniejsze dzienniki słowackie w swych wydaniach poświęconych, w których przynoszą wiadomości o olbrzymim sukcesie niemieckim na zachodnim terenie wojny. Pod olbrzymimi tytułami pisma te przynoszą wieści o przebiegu działań bojowych. Służba informacyjna i propagandowa mocarstw zachodnich nie mają już w Słowacji żadnego zasięgu i podawane przez te czynniki informacje wywołują u Słowaków jedynie uśmiech politowania. W Kremicy odbyło się zebranie Słowaków i Niemców tam zamieszkałych. Na zebraniu tem obecny był naczelny komendant gwardji hitlerowskiej i szef propagandy rządu słowackiego Sano Mach, który wygłosił przemówienie na temat ostatnich wydarzeń. M. in. oświadczył on, że siła przebojowa marszu wojsk niemieckich w Belgji i Holandji dowodzi niezwykłej mocy tej armji, która podobnie jak w walkach w Polsce i w Norwegji ma przed sobą pełne zwycięstwo. (p).

Anglja przyznaje się do utraty łodzi podwodnej.

— Berlin, 16 maja. Dopiero obecnie przyznaje się brytyjskie ministerstwo marynarki do utraty jednej z łodzi podwodnych, którą oddawna należało uważać za straconą.

Chodzi w tym wypadku o łódź podwodną „Seal” uchodzącą za jedną z największych i najnowocześniejszych jednostek brytyjskiej floty wojennej. Wyporność jej wynosiła 1520 ton, zaś załoga 55 osób. (p).

„Francji zadano poważny cios”

Opinia japońskiego generała o sytuacji wojennej w Europie.

— Tokio, 16 maja. General-portucznik armji japońskiej Tani, który poprzednio przez szereg lat bawił we Francji i dokładnie orientuje się o stosunkach w armji francuskiej, wypowiada się na łamach dziennika „Hiezi Szimbun” o sytuacji wojennej w Europie i oświadcza, że wprawdzie chwilowo trudno jest stawić jakikolwiek horoskopy, nie mniej jednak jest już obecnie rzeczą zrozumiałą, że Francja otrzynała dotkliwy cios i że mocarstwa zachodnie przechodzą fazę kryzysową. Jeśli chodzi o ich plany wojenne. (p)

S. P. WACŁAW GULLA. We wtorek zmarł śp. Wacław Gulla, długoletni współpracownik redakcji „Il. Kuryera Codz.” w wieku 52 lat po długiej i ciężkiej chorobie. Pogrzeb odbędzie się w piątek 17 bm. o g. 4 popoł. z kaplicy na cmentarzu podgórskim.

Polacy demonstrowają w Bukareszcie.

Domagają się oni zezwolenia na powrót do domów.

— Bukareszt, 16 maja. Przed gmachem poselstwa niemieckiego w Bukareszcie miała miejsce niezwykła demonstracja, w której udział wzięło około 50 osób, będących szoferami u B. wyższych dygnitarzy polskich.

Oświadczyli oni, że chcieliby jaknajprędzej powrócić do swych domów jako, że ich panowie żyją sobie w dobrobycie, natomiast oni sami mają być wysłani do Francji, aby się stać żerem dla armat.

W związku z tem poselstwa niemieckie w Bukareszcie i Budapeszcie utworzyły specjalne placówki, których zadaniem jest sprawa ułatwienia powrotu polskim uchodźcom do ich miejsc zamieszkania. Tym uchodźcom udziela się bezpłatnych biletów kolejowych oraz zaprowiantowanie na czas podróży. (p)

uszkodzona na skutek działań wojennych, niektóre zaś były już tak przestarzałe, że nie odpowiadały już nowoczesnym wymogom higieny. Obok kąpielisk w szkołach, gimnazjach i w ważnych punktach uruchomiono również kąpiele parowe, które na wschodzie są bardzo popularne i są chętnie przez Warszawian odwiedzane.

KRONIKA.

Zarządzenie w sprawie gospodarki i przywozu do Gen. Gubernatorstwa surowców włókienniczych.

— Kraków, 16 maja. Ukazał się dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatora Cz. II. Nr. 39 z dnia 11 maja 1940 r., który zawiera: zarządzenie nr. 7 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Gen. Gub. o przywozie surowców i towarów włókienniczych i niewłókienniczych towarów krótkich do obszaru Generalnego Gubernatorstwa. — zarządzenie nr. 8 kierownika urzędu gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Generalnym Gubernatorstwie o oddaniu bielizny dla noworodków, dla małych dzieci, innej bielizny drobnej i środków do szycia przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego (wraz z handlem domokrężnym) konsumpcyjnym, wreszcie zarządzenie nr. 9 kierownika gospodarowania surowcami i towarami włókienniczymi w Gen. Gub. o obowiązkach zefiarowania i zgłoszenia towarów włókienniczych przez wytwórców, obrabiających i przetwórców.

Wspomniany dziennik rozporządzeń można nabyć za pośrednictwem urzędu wydawniczego Dziennika rozporządzeń Gen. Gub. Kraków I, skrytka pocztowa 110. Abonenci mogą wpłacać prenumeratę za wspomniany dziennik rozp. na pocztowe konto czekowe Warszawa Nr. 400.

Zakłady kąpielowe w Warszawie uruchomione.

Warszawa, 16 maja. Urządzenia kąpielowe należące dzisiaj do najważniejszych urządzeń w każdym mieście i mają służące idei zabezpieczenia stanu zdrowotnego ludności. Dotyczy to w szczególności m. st. Warszawy, której ludność z uwagi na stan mieszkań, pozbawiona jest urządzeń kąpielowych w domach.

Ostatnio przeprowadzono w mieszkaniach warszawskich kontrolę łazienek, aby przekonać się o możliwości zapewnienia mieszkańcom należytego zabezpieczenia czystości. — W Warszawie istnieje obecnie 44 miejskich i prywatnych zakładów kąpielowych, z których 20 przystosowano także do potrzeb desyntezyjnych. Uruchomienie tych zakładów było koniecznością, jeśli się chce ludność miasta uchronić przed niebezpieczeństwem epidemji.

Uruchomienie zakładów kąpielowych wymagało wielkiej pracy. Większość zakładów została w mniej lub więcej wydatny sposób

Warszawa, 16 maja. W najbliższych dniach zostanie uruchomiona szkoła strażacka w Warszawie, na Żoliborzu, która zajmie się szkoleniem fabrycznych straży ogniowych.

Szkoła straży ogniowej w Warszawie.

Celem tej akcji wyszkoleniowej jest stworzenie wydajnej współpracy między fabrycznymi strażami ogniowymi a warszawską zawodową strażą pożarną. Problem straży pożarnych został już w Warszawie na całej linii uporządkowany, co było niesłychanie ważnym na wypadek niebezpieczeństwa pożaru. Usunięto ślady zniszczenia wojennego w budynkach straży pożarnej w Warszawie, sprzęt i wozy naprawiono i oddano je do użytku. W rozmaitych częściach miasta uruchomiono sześć posterunków pożarowych.

Pięciu braci rannych od wybuchu zapalnika.

Warszawa, 16 maja. — Na terenie posesji ul. Rybaki 14-16 w Warszawie jeden ze synów lokatora tego domu Wisłowskiego — znalazł zapalnik od granatu. Chłopiec zawołał swych braci, w których obecności począł zapalnik rozkręcać. W pewnej chwili nastąpił wybuch, od którego pięciu synów Wisłowskiego w wieku od 4 do 14 lat odniosło rany. Lekarz stwierdził u wszystkich rany szarpane rąk i twarzy. Najciężej rannego, 11-letniego Zenona przewieziono do szpitala.

Bryła węgla zabita dozorcę wagonów.

Warszawa, 16 maja. — W składzie węgla firmy Wróblewski przy ul. Białej 10 w Warszawie, na terenie towarowego dworca Warszawa-Gdańska jeden z wyrostków, który kradł węgiel z wagonów, zrzucił bryłę węgla, trafiając w głowę dozorcę wagonowego, 29-letni Wiktor Vollandrofa. Doznał on złamania podstawy czaszki i po przewiezieniu do szpitala zmarł. Sprawca zabójstwa, 16-letni Zdzisław Terlikowski, został aresztowany.

STAN WODY NA WISLE w dniu 16 b. m. wyniósł: w Krakowie minus 278, w Zawichoiści plus 118.

NIELEGALNA WYTWORNIA WÓDKI. Od pewnego czasu w handlu nielegalnym sprzedawana była wódka, pochodząca z nielegalnej gorzelnii. Już od dłuższego czasu organa policyjne prowadziły intensywne śledztwo, celem wykrycia tajnej gorzelnii. Jedną z takich gorzelnii została wykryta u Banbury Antoniego i Kota Jana zamieszkałych we wsi Fanielawice, gminy Zajączków, u których skonfiskowano aparat do pędzenia wódki. — Dalsza intensywna akcja policji uniemożliwi i innym pędzenie nielegalne wódki, a tym samym pozabawi szkodników społecznych nieuczciwych zarobków.

TAJEMNICZY TRUP W LESIE. 7 maja br. w lesie państwowym na skrzyżowaniu dróg Daleszyce—Kielce—Borków znaleziono zwłoki nieznanego mężczyzny około lat 60. Jak wykazało dochodzenie N. N. popełnił samobójstwo.

Z DNIA.

Drewniane obuwie.

Kraków, 16 maja. Niema nic nowego pod słońcem. Przysłowie to przypomina się także i obecnie: kiedy na ulicach widzi się coraz więcej osób, paradujących w obuwia z drewnianą podeszwą.

Wystarczy tylko przytoczyć przykład Holandji, gdzie drewniak są używane od setek lat. Co prawda tym „bucikom” holenderskim daleko jest do elegancji i wygody, jaką starają się dać nowoczesnemu obuwia drewnianemu nasi wytwórcy. Holenderskie chodaki sporządzone są z grubego drzewa, przyczem drzewo zostało użyte jako materiał nie tylko na podeszwę, ale także i na wierzchnią część obuwia. Tego rodzaju „buciki” jest bardzo ciężki, a chodzenie w nim wymaga wcale znacznej wprawy.

Rzecz prosta nasi eleganci, a przede wszystkim elegancki nie wdziaby tego rodzaju chodaków. Być może raz na parę minut jedna z pań spróbowałaby wrażeń, jakie wywrze na kole przyjaciółki i znajomych, ale na dłuższy dystans zdaje się holenderskie chodaki nie znalazłyby cieplejszego przyjęcia.

Zdali sobie sprawę z tego nasi fabrykanci, którzy przystąpili do pracy odrazu na podstawie znajomości psychologii ludzkiej. Nowoczesne obuwie drewniane nosi w sobie wszystkie cechy pretensjonalności. Podeszwa jest więc praktycznie wygięta i dostosowana do kształtu stopy. Górna część obuwia jest możliwie najwygodniejsza i sporządzona jest bądź ze skóry, bądź też z płótna, oczywiście możliwie najbardziej kolorowego.

Powstaje jednak o tyle trudność, że eleganka, która chce być naprawdę dobrze ubrana, musi mieć kilka par chodaków, aby dostosować kolor obuwia do koloru sukienki, ozu, włosów i t. d. W istocie więc rzeczy obuwie to ma wartość o wiele większą od chodaków holenderskich, gdyż będąc praktycznym jest również bardzo estetycznym, a to w dzisiejszych czasach jest niemiernie ważnym. Wartości poradzić naszym wytwórcom, aby już dzisiaj obmyślili jakiś praktyczny model drewnianego bucika na zimę, gdyż dotychczas widziane modele nadają się jedynie na porę letnią.

Notek

PREZENT

Pan Piotr był człowiekiem o głębokim sercu. Nigdy nikomu nie zrobił przykrości, a nawet starał się w razie możliwości zrobić przyjemność. Ta właśnie jego dobroć była powodem, że się pewnego razu ożenił. Przyszłe pożycie wyobrażał sobie bardzo idyllicznie, w czem pomagała mu wreszta wrodzona nieokielzana fantazja.

Młodzi małżonkowie żyli w najlepszej zgodzie i właśnie za miesiąc wypadła rocznica ślubu. Tak się jakoś złożyło, że w ostatnich czasach nie miewał pan Piotr żadnych przykrości w biurze, co należało bądź co bądź do rzadkości. O ile bowiem był dobry, o tyle dziwnie trudno orientował się w różnych rzeczach i rzecz prosta musiał zato cieniupić. Gdy jeszcze w pewien majowy poranek dowiedział się w biurze, że dostał podwyżkę, radość jego była wielką i niczego sobie więcej do szczęścia nie życzył.

Jak to bywa w takich razach, serce jego wezbrało uczuciem miłości do wszystkich ludzi. A więc na pierwszym miejscu postawił jako skrupulatny urzędnik swojego szefa, dyrektora, na drugim głównego buchaltera, na trzecim starszych kolegów, na czwartym żonę. Pan Piotr bowiem był więcej biurokrata jak mężem: Hierarchiję urzędową uważał za rzecz przygodną. I tak po drodze do kłębka rozwijając swoje uczucia doszedł do przekonania, że warto by teźże żonie zrobić prezent. Od dnia ślubu nie jej nie poderwał. A przecież zbliżała się rocznica ślubu. Wyszedłszy na miasto, począł inspekcję sklepów. Co tu kupić? Suknie, kapelusze, parasolki, perfumy, gablotki, wachlarz, buciki? I to też i to pachnia.

W końcu zdecydował się na piękną suk-

nię z żorzetty. Dumny wkroczył w progi domowe, trzymając pod pachą pudło ze sklepu. Cieszył się na to, że żona się ucieszy. Ludzie mają dziwne nieraz złudzenia. Stał przed żoną, podniósł paczkę w górę i zapytał:

— Co ja tu mam w pudełku? Żona odpowiedziała wymijająco: — Nie wiem. A po chwili dodała: pokaż, to się dowiem.

Miła ta rozmowa, urozmaicona różnemi wypowiedziami doprowadziła w końcu do następującej wymiany słów:

— Co za wspaniała suknie! Żorzetka, najlepszego gatunku! — To był pierwszy refleks psychiczny żony.

— Cieszysz się z niej? Podobna ci się? — pytał mąż.

— Bardzo, właśnie o takiej marzyłam. Ale — po chwili się zastanowiła — pocóż ty mi ją kupiłeś?

— No poprostu ochciałem ci zrobić przyjemność!

— Ochciałeś mi zrobić przyjemność! Tak mi stąd mi zowiad! Pierwszy raz robisz mi prezent!

— Nie pierwszy, a któryś z rzędu: wiesz, że nie mam dużo pieniędzy, a dzisiaj...

— Dzisiaj wygrałeś może na loterii?

— Nie wygrałem na loterii, ale przyrzeczono mi podwyżkę, więc byłem tam ucieszony i postanowiłem zrobić ci niespodziankę.

— Jak ty umiałeś tak dobrze dobrać suknie do mojej cery, i włosów, i w ogóle skąd się tak narażesz na to, że żona ci nie odgadnie? — intrygowano żona coraz natarczywiej.

— Poradziła mi poprostu sprzedająca — brodziła się mąż.

— Może twoja dawna znajoma? Twoja kochanka? Którę złamałeś życie!

— Ale nie podobnego, sprzedająca jak sprzedająca! — a że był pan Piotr steno-

grafem, zaczął „literować”: S — jak Stani-

slaw, p — jak Piotr, r — jak Romulus, z — Zanzibar, e — Eufrozyna...

Nie skończył jednak tłumaczenia się, gdyż żona doskoczyła do niego z pięściami w pogotowiu i z biyskami w oczach.

— Już wiem, chcesz ukryć jakąś zdradę! Ty, taki obojętny, nie myśląc o moich rozrywkach, ani prezentach dla mnie, przynosisz naraz suknie z żorzetki, wartości co najmniej 300 złotych. Tak, za kulcami tej sukni jest zdrada. A powiem ci nawet i więcej: twoja kochanka wybrała tę suknie, bo ty byś nigdy nie był zdolny do takiego dobrego wyboru.

— Ależ błagam cię, uspokój się i posłuchaj. — Starał się jeszcze uspokoić żonę pan Piotr.

Ale żona nie ochelała o niczem słyszeć. Pocałała piaskę, rzuciła się wściekać.

Znudzony tą gawędą, wyszedł pan Piotr na miasto i wrócił po dwóch dniach. Obecnie obie strony starają się o unieważnienie swojego małżeństwa.

Nie radzę nikomu robić prezentów: w każdym podarunku czai się albo niewdzięczność, albo też przyszłe nieporozumienie. Nie trudno zresztą będzie większość ludzi zastosować się do tego aforyzmu.

Xeres

Przebiegła mamusia.

Wiadomo, że wszystkie mamunie kochają swe jedynaczki i ochciałyby je widzieć jaknajbardziej na ślubnym kobiercu.

Z panna Genowefą, nie grzeszącą pierwszą młodością, ani też pięknocią, a do tego gołą, jak święty turecki, zaczął cho-

dziana do domu. W miękczym jednak

kupila żelazną kasę, którą ustawiła w kącie. Potem nakrajała ówciartek papieru, tak dużych, jak banknot stu-złotowy, ułożyła tego całą kupę, a na wierzchu dała nowointerka, stu-złotówkę; wyglądało to tak, jakby tam tych sto-złotówek było za dwieście albo i trzysta. W ten sam sposób przyrządziła sobie plik papierów, które nakryła 50-złotówką oraz całą stertą pseudo 20-złotówek.

Skoro wszystko już było ułożone i posortowane, zaproszono lekarza.

Oczasem, gdy lekarz przychodził na herbatę, mamusia otwierała kasę, niby czegoś szukając, albo udawała, że chce wymienić sobie pieniądze.

Kiedy lekarz oświadczył się o rękę panny Genowefy, przerosła mamusia odpowiedział, że córka jej nie ma posagu, a dostanie tylko tyle, ile mieści się w kasie. — Tylko niech pan nie myśli! — dodała zaraz — żeby tam dużo było...

Lekarz, który zapewne nieraz zrzucił okiem do kasy, ucałował z namaszczeniem ręce mamuni i rzekł: — Wystarczy, inamo wystarczy!

Zbliżał się termin ślubu. Narzeczony ochciał zaglądnąć do kasy, ale mamunia zmiała mu głowę, że widocznie dla pieniędzy, a nie z miłości się żeni i nietylko wyprosiła go z mieszkania, ale i pierścienek zaręczynowy odestała.

Panna Genowefa tego dnia trzy razy mdlała, ale pokazała się, że mamunia dobrze znała się na rzeczy. Narzeczony przyszedł, przeprosił i dopiero jak zagroził, że życie sobie odbierze, dała się niby ubłagać, tylko postawiła warunek, że kluz do kasy dostanie dopiero w pół roku po ślubie.

Ślub odbył się już bez przeszkód. Mija już 5-ty miesiąc, a małżonkowie żyją wesoło przykładowo...

Urzędowe obwieszczenie Obwieszczenie

o poborze opłat na rzecz Funduszu Pracy.

- 1) Na podstawie rozporządzenia o Funduszu Pracy z dnia 8. III. 1940 r. (Dz. rozp. Gen. Gub. z dnia 13. III. 1940 r. nr. 18, część I), obowiązani są wszyscy pracodawcy odprowadzać wkładki na wypadek bezrobocia oraz opłaty na rzecz Funduszu Pracy wraz z innymi wkładkami ubezpieczeniowymi wyłącznie do kas Ubezpieczalni Społecznych. Dotyczy to również zakładów pracy, zatrudniających ponad 4 pracowników, które poprzednio odprowadzały opłaty na rzecz Funduszu Pracy i wkładki ubezpieczeniowe do Wojew. Biura Funduszu Pracy.
  - 2) Obowiązki uiszczania opłat i wkładki podlegają te same osoby, które obowiązki temu podlegały wg. dotychczasowych ustaw polskich z tym jednak, że pracownicy, obywatele niemieccy (Reichsdeutsche) podlegają świadczeniom wg. przepisów niemieckich. Za ponowne przyjętych, dawniejszych urzędników polskich — należy opłaty na rzecz Funduszu Pracy oraz wkładki na wypadek bezrobocia odprowadzać wg. obowiązujących przepisów, dotyczących świadczeń pracowników umysłowych.
  - 3) Zakłady pracy, przyjmujące robotników i pracowników umysłowych, podlegających opłatom i wkładkom ubezpieczeniowym, winne tych pracowników zgłaszać w ciągu 10 dni — po powstaniu obowiązku ubezpieczenia — do właściwej Ubezpieczalni Społecznej. O ile zgłoszeń tych dotychczas nie dokonano, należy je w ciągu 8 dni, po wejściu w życie niniejszego obwieszczenia, dokonać we właściwej Ubezpieczalni Społecznej. Niestosowanie się do obowiązku zgłaszania pracowników podlega karze.
  - 4) Przepisy te dotyczą wszystkich pracodawców.
  - 5) Pozostałe opłaty na rzecz Funduszu Pracy należy wpłacać jak dawniej wg. dotychczasowych polskich przepisów, a mianowicie:
    - a) do Urzędów Skarbowych, wzgl. Głównych Urzędów Celnych opłaty wg. dotychczasowych polskich ustaw z opodatowanego dochodu od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, jak również opłaty od cukru, piwa, czynszu dzierżawnego, zarówek elektrycznych, tantium i totalizatora. Informacji udzielają Urzędy Skarbowe wzgl. Główne Urzędy Celne;
    - b) do Zarządów Gmin Miejskich i Wiejskich, opłaty wg. dotychczasowych polskich przepisów od bilietów wstępu oraz opłaty od przebywania w porze nocnej w zakładach gastronomicznych i salach gry;
    - c) do Gazowni, od spożycia gazu.
  - 6) Zwraca się specjalną uwagę, że celem uniknięcia zaliczenia kar za zwłokę, należy wyżej wymienione opłaty i wkładki uiszczać punktualnie. Wpłaty dotychczas nie dokonane należy uważać za zaległość i wyrównać. Dotychczas zaistniałe a nie zgłoszone zaległości winny być przez obowiązanych płatników niezwłocznie zgłoszone do właściwych miejsc poboru.
- Kraków, dnia 3 kwietnia 1940 r.
- Kierownik
Wydziału Pracy przy Urzędzie
Generalnego Gubernatora
Dr. Fraendorfer.

Odbudowa polskich ubezpieczeń społecznych w Gubernatorstwie krakowskim.

— Kraków, 16 maja. Pod wpływem załamania się państwa polskiego ucierpiał bardzo poważnie m. in. i ubezpieczalnie społeczne, jako instytucje związane najściślej z uporządkowaniem życia gospodarczego. Prawie wszyscy dyrektorzy ubezpieczalni, z nielicznymi tylko wyjątkami, pociękali do Rumunji samochodami, stanowiącymi własność ubezpieczalni, zabierając ze sobą papiery i akta.

Wydano zarządzenie usunięcia akt personalnych oraz wszelkich danych, dotyczących zaliczek i pożyczek. Na skutek tego wszystkie ubezpieczalnie w gubernatorstwie krakowskim, za wyjątkiem ubezpieczalni społecznej w Krakowie, zawiesiły swą działalność.

Ponadto zapomniano z chwilą wybuchu wojny o wszystkich zobowiązaniach natury społecznej i wskutek tego został zahamowany wpływ składek, tej zasadniczej podstawy świadczeń społecznych. Zapasy leków i artykułów opatrunkowych, instrumenty i narzędzia ambulatoryjne zostały oddane na usługi wojska polskiego. Chaos dopełnił miary ewakuacji.

A jednak właśnie w tym burzliwym czasie i bezpośrednio potem, pomoc dla pracującej ludności stała się bardziej potrzebna, niż kiedykolwiek. Pewne uporządkowanie wprowadziły już władze wojskowe, które jednakże z natury rzeczy mogły się zajmować tylko sprawami bieżącymi, w pełni natomiast musiały przejąć ten spadek po b. państwie polskim ustanowione następnie władze cywilne.

Pod koniec października ub. roku fachowcy ubezpieczeniowi z Rzeszy przystąpili do uporządkowania zabagnionych stosunków w dziedzinie ubezpieczeń społecznych i doprowadzili ubezpieczalnie do takiego stanu, który umożliwił im podjęcie przerwanych świadczeń.

Nie była to praca łatwa wobec zmniejszonej do ułamka stanu przedwojennego liczby ubezpieczonych i braku akt, bądź to wywiezionych, bądź też zniszczonych, a zatem wobec braku wszelkich danych co do liczby ubezpieczonych oraz co do możliwości finansowych ubezpieczalni. Defraudacje, popełnione podczas działań wojennych lub bezpośrednio potem, pogorszyły jeszcze bardziej ten stan rzeczy.

Dzięki pracy powołanych przez władze fachowców niemieckich oraz zatwierdzonych przez nie dyrektorów polskich, ubezpieczalnie społeczne zaczęły nawowo działać.

Naskutek odpowiednich zarządzeń udało się niebawem doprowadzić ubezpieczalnie do takiego stanu, że mogły one z własnych środków finansowych wypłacać przewidziane statutem renty.

Zaraz na początku tej pracy okazało się rzeczą konieczną zredukowanie bardzo wygórowanych pobrań dyrektorów i wyższych urzędników, pobrań będących w rażącej dysproporcji do niskich wynagrodzeń licznej rzeszy pracowników niższych. To też wygórowanie tej dysproporcji stanowiło jedną z pierwszych trosk komisarzy. Wysokie pobory dyrektorów zostały obniżone, natomiast wynagrodzenia pracowników pozostały niezmiennione.

Obwieszczeniem gubernatora pracodaw-

cy zostali w październiku zawiadomieni o utrzymaniu w mocy polskiego ustawodawstwa ubezpieczeniowego i równocześnie wezwani do bezwzględnej przestrzegania odnośnych przepisów. Obecnie rozpoczęła się praca niemieckich fachowców.

Sukcesy nie dały na siebie długo czekać. Dziś ubezpieczalnie społeczne spełniają znowu wszystkie swoje zadania. Moralność płatnicza poprawiła się w sposób wydatny. Wpływają składki również od większych przedsiębiorstw, które przed wojną świeciły złym przykładem, nie płacąc składek całymi latami, tak, że zaległości z tego tytułu sięgały potwornych wprost rozmiarów.

Obecnie liczba ubezpieczonych stale wzrasta, odzwierciedlając ten samem stopniem uporządkowanie się rynku pracy. Stan ubezpieczonych wynosi w danej chwili około 60 proc. stanu przedwojennego. Ubezpieczalnie nie są wprawdzie jeszcze całkowicie uodpornione na ewentualny kryzys, jednakże spełniają swoje najważniejsze zadanie, zapewniając robotnikowi polskiemu w razie choroby najniezbędniejsze środki do życia oraz opiekę lekarską dla niego i jego rodziny, a tem samem stanowiąc ważny czynnik w walce z epidemiami. Unaczyniają to cyfry ubezpieczonych na wypadek choroby, sięgające w gubernatorstwie krakowskim 1/4 miliona osób, przezem należy wziąć pod uwagę, że po myśli polskiego ustawodawstwa społecznego robotnicy niemieccy nie podlegają ubezpieczeniu chorobowemu.

Świadczenia ubezpieczalni społecznych w gub. krakowskim wynoszą

rocznie ok. 8 milionów złotych.

Ponadto wypłaca się tytułem rent wypadkowych, na wypadek niezdolności do pracy i rent starszych dalsze 4 miliony złotych.

Wypłatę rent uruchomiono w ciągu miesiąca listopada ub. roku. Władze niemieckie wykonują kontrolę, organizują wypłatę rent przez ubezpieczalnie, zapewniają w drodze zarządzeń ogólnych dostarczanie leków dla ubezpieczonych, ułatwiają niemieckim pracodawcom spełnienie ich obowiązków społecznych drogą udzielania odpowiednich wyjaśnień, dotyczących przepisów polskiego ustawodawstwa niemieckiego — słowem, porządkują i pomagają w tym celu, by robotnikowi polskiemu dać poczucie pewności i gwarancję, że ubezpieczenia społeczne dla niego stworzone, będą rzeczywiście na jego usługach.

Rzut oka wstecz na pierwsze półrocze niemieckiego kierownictwa ubezpieczeń społecznych w gubernatorstwie krakowskim wykazuje, że niemieckie tendencje porządkowe ustalają się z powodzeniem na obszarze polskim.

Praktyczny pokaz maszyn rolniczych.

Dębica, 16 maja. Z inicyjatywy okręgowej placówki Dębica i centralnego urzędu rolniczego w Krakowie oraz jego kierownika Pawła Wiederuh odbył się w miejscowości Wojsłowa praktyczny pokaz maszyn rolniczych,

na który zaproszono właścicieli. Pokaz ten wywołał wielkie zainteresowanie i przyniósł pożądane rezultaty.

Podobny pokaz zostanie zorganizowany w najbliższych dniach pod Dębicą. Bliższych informacji co do maszyn rolniczych udziela okręgowa placówka centrali rolniczej w Krakowie (Kreisstelle der Landwirtschaftlichen Zentralstelle).

<p>BIURO HANDLOWE lub pośrednictwa wzajemne dzierżawy, uruchomienie, Zgłoszenia: Goniec Krak., Kraków, „Nr. 15708“. 15705</p>	<p>POGÓTOWIE elektryczne czynne przy Zakładzie Elektrociepłowniowym Jakob Gabaja, św. Jana 18. 14983</p>	<p>BONY I PARCELE w Krakowie, Zakopanem, Ojcówku i pod Krakowem okazują się sprzedawać przez „UNIVERSAL“ — Starowisła 38. Tel. 129-37 od 9-1 i 3-6. 15920</p>
<p>JERÓW — UCHODZÓW zwolnienia. Basztowa 10/2. Tel. 15955. 15764</p>	<p>DR. MED. specjalista chorób skórnych, wenerycznych, moczopłucowych i włośni — przyjmuje od 9-3 i 4-8, kobiety 4-6, ul. Dietla 44. 15544</p>	<p>FORTEPIANY PIANINA „Sommerfeld“ nadeszły: BOŁOŃSKI Kraków Grodzka 40 15809</p>
<p>MATERIAŁY BUDOWLANE wszelkiego rodzaju sprzedaje „UNIVERSAL“ — Starowisła 38. Tel. 129-37, od 9-1 i 3-6. 159-19</p>		

GRUŻLICA PŁUC

zaflegnienie, nawet zastarzała astma, katarzyna, kamienie żółciowe, żółtaczkę, choroby nerek i wątroby, wylecza specyficznym preparatem Pinuz — Salwator leczący pod gwarancją ze zwrotem pieniędzy. Przyjmuje chorych od 9-12, 3-8, w niedziele 9-12. Prawdziwy Pinuz — Salwator, specyfik zagraniczny, uznany przez słynnych lekarzy jako środek niezawodny i gwarantowany. — Obecnie przeniesione Laboratorium: Kraków, ulica Długa 48, mieszkanie 1. Porady dla chorych bezpłatnie. 8643

OD ZARAZ POTRZEBNA
do niemieckiego przedsiębiorstwa w Krakowie biega stenotypistka

pisząca szybko i czysto na maszynie. Zgłaszać się mogą także i Polki, znające język niemiecki w słowie i piśmie oraz dobrze niemiecką stenografię. — Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków, pod „Nr. 1000k“.

PINUZAN

POD GWARANCJĄ za zwrotem pieniędzy leczy choroby płuc, gruźlicę, nawet zastarzałą, zaflegnienie, kaszel, astmę zadawnioną, katarzyna, choroby nerek, wątroby, — „Pinuzan“ wypróbowany przez Profesorów Kliniki Uniwersyteckich jako środek skuteczny przy wszystkich chorobach. Zwraca się uwagę wszystkim chorym, że prawdziwy „Pinuzan“ do nabycia tylko w Laboratorium Przyrodolecznictwa. Kraków, Stary Rynek Kleparski 6. Na życzenie chorych porady lekarskie od 11-12. 8643

JOANNA CZARKOWSKA. Zwątpienie

1) Szarski popatrzył na zegarek. Minał kwadrans, jak Marta powinna już tu być. Dlaczego nie przychodzi? Prawie nigdy się nie spóźnia.

Zdenerwował go gwar, jaki dochodził z ulicy, słoneczko po całym biurku i stos papierów niepodpisanych, nietkniętych. Podania, prośby, listy, dzienniki, między innymi jakiś pachnący, błękitny list, tajemniczo zalakowany sygnetem. Przypuszczał od kogo list pochodził, ale szkoda czasu na czytanie. Niech sobie leży. Dlaczego Marta nie przychodzi?...

Ktoś zapukał.

— Proszę! — serce zaczęło mu bić, jak alarmowy dzwon głuchymi, ciężkimi, przyspieszonymi uderzeniami. Ale twarz ustroił w dyrektorski grymas niezadowolenia.

Wszedł... woźny i podał w pełnej uszanowania i służbiściowości postawie — list.

— Panna Malczyńska przysłała; czy pan dyrektor ma jakieś życzenia?

— Nie, może Franciszek odejść.

Rozwał niecierpliwie kopertę i przebiegł oczyma treść: „nie przyjdzie, że się dziś czuje, przeprasza i tak dalej, jutro nadrobi zaległości“.

Szarski wstał i podeszedł do okna. Ulica rolała się od ludzkich owadów. Na rogu stał mały oberwany benowal, wykrzykiwał i zachwalał swoje dzienniki. Nie „swoje“, lecz Szarskiego, bo on je wydawał i nawet nie jego, ale publiczności, która za nie płaćla i wymagała. Przypominał sobie, że kiedy był małym chłopcem i coś mu się podobało, „coś go ukąsiło w ży-

cie“, jak to humorystycznie określał jego ojciec, wtedy potajemnie uszczyptał, albo ugryzł swoją młodszą siostrzyzkę. Malutka Zoja, złotowłosa cherubin zalewała się rzewnymi łzami, nie uciekała, tylko poprzez urwane gamy dzieciennego szluchu pytała go: „powiedz mi tylko, za co Julku?“ Nie wymawiała dobrze „r“. A on nie tylko, że jej nie tłumaczył, ale w dodatku ugryzł, gdy pasja w nim jeszcze nie wystygła. Nasycał się jej łzami — mały sadysta — które wzbierały w nim w następnej fazie nastroju — w litość.

A może strach przed następstwem? Bo przeproszał ją gorąco, wycierał starannie rękawem koszuli jej oczy, ostrożnie, „aby się nie stał z nich błękit“. To też było określenie ojca, który miał specjalny, własny słownik dla dzieci.

A może bał się kary rodziców?

Ale, co robia dorosli mężczyźni, kiedy wzbiera w nich gniew? Tylko... czy to można nazwać gniewem, wszystko razem, co się dziś w nim dzieje?

Dlaczego Marta nie przyszła?

Odwrócił się od okna, zadzwonił na woźnego.

— Niech Franciszek „to“ pozayka i spuści stery, można zwrócić w tym halasie.

Franciszek skwapliwie wypełnił rozkaz, pan dyrektor dziś nie w humorze, to widać odrazu, pewnie ten list jakiś, psiakrew! Będzie teraz na wszystkich się marszczył, „zmarzszony“ dziś dyrektor na wszystkie piętra — zaśmiał się w duchu Franciszek, bo mu się przypomniało, jak to mówił pan redaktor Borycki. Mało nie parsknął na cały głos, szybko przygryzł wasy ze strachu. No! ładnieby wyglądał, jakby jak ten głupi ryknął tutaj w dyrektorskim gabinecie. Na jutro byłby „fajrant“ i Michalina musiałaby z dziećskimi iść buraki sprzedawać. Ale ten pan Borycki, ten ci ma humor!

— Czy pan Borycki już jest na dole?

— A to ci chytry, jakby słyszał, że sobie coś do niego myśle — pomyślał Franciszek.

— Jest już zdawno, panie dyrektorze, poszedł z panem „technicznym“ do zecerni.

— Dobrze, potem proszę zadzwonić do garażu, niech mi Malicki podstawi maszynę pod biurko.

— Słucham pana dyrektora.

— ...i... (choćby zapytał, kto przyniósł list od Marty, jak wyglądał, wogóle głupstwa, właściwie głupstwa, ale miały bezpośredni zwłazek z Martą)... czy uważasz już poszedł do korekty?

— Tak jest, panie dyrektorze.

— Dobrze — powiedział Szarski i wyszedł.

— Łagodny, jak baranek i coś smutek ma na gbie — filozofował Franciszek, układając na biurku. Przeczytał list panny Marty i doszedł do przekonania, że jutro paniąka dostanie pucówkę, bo dyrektor nie lubi choroby, a już z panną Martą, to się obchodzi bardzo ostro.

A dziewczynka, jak cukierek, zawsze uśmiechnie się tak ładnie, kiedy mu mówi: „dzień dobry, panie Franciszku“, aż Franciszek musi sobie przysłuchiwać wasy. Prościutka, jak trzcina, a z twarzy tylko jej ogromniaste oczy wylazły. Fajna kobitka, niema co mówić! Trochę na franciszkowy gust za chuda, Michalina za to, jak pierzyna! „Michalina, jak pierzyna“ — podśpiewywał sobie Franciszek w takt maszyn, które już zaczęły mu w uszach szumieć, gdy tylko wyszedł z gabinetu.

Praca na pierwszym piętrze, drugim i parterze już huczała, jak morze.

Wielkie, szklane drzwi wahadłowe kręciły się, jak wieloramienny wiatrak nokoło osi. Cała gromada małych obszarpanców czekała w hallu, wycierając sobie hałaśliwie nosy i rozdzielając między sobą szturchańce. Stali w oczekiwaniu nowego

numeru, chwytali go łapczywie pod pachy, a potem donośnym nawoływaniem powiększali hałas miasta. Redakcja cała była widoczna, jak na dłoni, poprzez szklane duże szyby, od góry do dołu.

— Zupelnie, jak jakieś ludzkie vivarium — myślał Jerzy, schodząc powoli ze schodów — wściekle ruchliwe i żywotne.

W kolosalnym naczyniu szklanym ludzkie żyłatka kręca się, przykręcają, układają. Maszyny żyją razem z niemi, ale prześcigają ich w ekonomii pracy i głośno mówią o niej. Praca maszyn dochodzi do uszu urzędników w stopniowej, ale przytłumionej muzyce. Wydobywa się naprzód jakby z pod ziemi syj pojedynczy jednej maszyn, potem dołączają się następne w całą symfonię, która dochodzi do pewnego rejestru i jakiejś nieokreślonej barwy, staje na niej i trwa długo, jak jękliwa męka dysząca rytmem tysiąca płuc.

Wszystkie pietra napelniają się szumem, który nagle ustaje, kończy się krótkim westchnieniem, a potem znów od początku... To wszystko na zewnątrz, ale tam w głębi tych długich sal doznaje się wzruszeń i uczucia podziwu.

Jerzy lubił przemierzać spokojnymi krokami warsztaty drukarskie, które zawsze na nowo go interesowały. Zastanawiał się nieraz, jak długo mógłby wytrzymać przy kalandrze, którego miarowy trzask spowodowany ciśnieniem iluś tam atmosfer i wytwarzający niebezpieczne iskry elektryczne, zaglądał wszystkie inne. Ale Borycki i dzielny metrampaż Wilczyński zapewnił go, że ten hałas można dłużej wytrzymać, jak utarczki z żoną. Coprawda, byczy chłop ten Borycki ze swoją niespożyta energią żyelową i kapitalnym humorem. O! — właśnie nadchodzi.

(Ciąg dalszy nastąpi).

